

Arrest

nr. 283 988 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2012 dient de verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 december 2012 deelt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) mee dat de verzoekster wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar verzoek om internationale bescherming.

Op 7 december 2012 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 april 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 23 mei 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 23 mei 2013 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar.

Op 5 maart 2020 dient de verzoekster opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Uit de bestreden beslissing (zie *infra*) blijkt - en de verzoekster betwist niet - dat de commissaris-generaal op 10 november 2020 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 januari 2021 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 juni 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 11 augustus 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.01.2021 werd ingediend door :

P., L. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te B. (...) op (...).1961
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar Verzoek Internationale Bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 31.10.2012 diende betrokkene een Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in. Op 03.12.2012 deed betrokkene afstand van dit verzoek. Op 05.03.2020 diende betrokkene een volgend VIB in, op 10.11.2020 weigerde het Commissariaat generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming.

De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan een maand voor de eerste procedure en iets meer dan 8 maanden voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest en een medische verslag voor, opgesteld op 26.11.2012 en 27.11.2020. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel zijn. Ook is uit dit medisch attest en het medisch verslag niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

Daarnaast dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Ook beweert betrokkene dat zij in haar land van herkomst onmogelijk de zorgen kan ontvangen die zij nodig heeft. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene in haar land van herkomst onmogelijk de zorgen/ kan ontvangen die zij nodig heeft, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat zij omwille van haar medische problemen de hulp nodig heeft van haar dochter. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene mantelzorg zou nodig hebben.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat zij in haar land van herkomst geen netwerk heeft waar zij terecht zou kunnen voor steun en hulp, dat zij in armoede zou terechtkomen daar zij maar een klein pensioen zou hebben en daar zij niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 51 jaar in Rusland en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde zij bij het interview in het kader van haar Verzoek voor Internationale Bescherming dat haar zus nog in Rusland verblijft. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit familielid niet langer in Rusland zouden verblijven, noch dat zij niet bij dit familielid (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor haar zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkene haalt ook aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relatie met haar meerderjarige dochter en kleinkinderen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat betrokkene sociale contacten kon opbouwen; betrokkene toont niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en openbare orde in België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert eind 2012 in België verblijft, dat zij verschillende positieve getuigenverklaringen voorlegt en dat zij geïntegreerd zou zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

Op 20 juni 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 11 augustus 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: P., L. (...)
geboortedatum: (...).1961
geboorteplaats: B. (...)
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekers een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontvingen om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst ondanks verzoekster van mening is dat ze in haar land van herkomst geen kans krijgt om normaal gezinsleven op te starten in de zin van onder meer artikel 8 van het EVRM.

De terugkeer is niet mogelijk vooreerst wegens politieke problemen van verzoekster in het land van herkomst en tevens om medische en familiale problemen.

Dat is de voornaamste reden van verblijf van verzoekers in België vanaf hun aankomst in het jaar 2017 tot heden.

Verzoekster wou graag om deze redenen in België te verblijven.

Verzoekster is afkomstig uit de Russische Federatie (Grozny, Tsjetsjenië).

Zij kwam naar haar dochter mevrouw P. R. (...), die Belgische nationaliteit heeft en in België verblijft.

De dochter van verzoekster woont tevens samen met mijnheer J. G. (...) die Belg is en met haar kinderen van het eerste huwelijk.

Het gezin heeft tevens voldoende inkomsten om verzoekster te onderhouden.

Verzoekster is ziek en haar medische toestand is ernstig.

Verzoekster heeft tevens geen familieleden meer in haar land van herkomst die aan haar kunnen helpen.

Zij heeft echter haar dochter R. (...) in België hier in België die voor haar kan zorgen.

Verzoekster krijgt tevens enkel maar een klein pensioen aldaar.

Verzoekster kan duidelijk niet terugkeren wegens haar gezondheidstoestand.

Ze lijdt aan verschillende aandoeningen.

Verzoekster is echter meer dan 60 jaar oud.

Het geld sturen naar verzoekster in de hypothese van haar verblijf in Rusland is niet genoeg omdat verzoekster gelet op haar leeftijd en gezondheidstoestand ook fysieke zorg nodig heeft.

Verzoekster was bijgevolg laatste tijd feitelijk ten laste van haar dochter bij welke zij momenteel verblijft.

Ze heeft gelet op haar leeftijd en gezondheidstoestand geen andere keuze dan een machtiging tot verblijf in België aan te vragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het gaat in casu over een eerste regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis in haar hoofde.

Ze wenst thans op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet minstens voorlopig een einde te stellen van haar precaire verblijfstoestand alhier.

Ze wenst thans op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet minstens voorlopig een einde te stellen van haar precaire verblijfstoestand alhier.

Het gaat in casu over een eerste regularisatieaanvraag in haar hoofde.

Verzoekster is momenteel een oudere vrouw en heeft niemand in haar land van herkomst om voor haar te zorgen aldaar.

België is momenteel het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster en haar dochter vormen momenteel een gezinscel.

Het terugsturen van verzoekster naar het land van herkomst zal ondubbelzinnig een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster. Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van haar gezin en op een te grote risico van terugkeer.

Haar familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven. Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1977, nummer JC979J2).

Het artikel 8 beschermt "het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid" voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, "La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique", in la Miese en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369). Het artikel 8 EVRM dekt tevens verschillende situaties en men kan "als normaal gesproken behorend tot het privé-leven" beschouwen "alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven" (Cohen-Jonathan, La Convention Européenne de droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het bestaat geen enkel twijfel dat voor verzoekster het samenzijn met haar dochter een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelfs als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij. Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé-sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoekster omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel.

Terugkeer van verzoekster naar de Russische Federatie zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van zowel verzoekster als in hoofde van haar bovengenoemde dochter waarmee ze thans een gezin vormt.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskennis zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoekster en haar dochter, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit. Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip "privé leven" zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer

opzet van het EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon. Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen.

Het gaat in casu over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster.

-Dat verzoekster een familielid van een Belg is en dient daarom beschermd te worden.

De kern van belangen van verzoekster bevindt zich uitsluitend in België.

De bewijzen van integratie en referentiebriefven zijn aanwezig in de aanvraag.

Verzoekster komt daarom in aanmerking op individuele basis voor regularisatie als een familielid van een Belg in prangende humanitaire situatie op basis van een vernietigde (maar geval per geval geldende in de praktijk) instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 juli 2009.

De situatie van verzoekster is ernstig en essentieel om regularisatie van het verblijf voor het hele gezin niet te weigeren.

De buitengewone omstandigheden zijn in casu duidelijk aanwezig.

Het gaat kort over politieke, medische en familiale redenen.

Er was tevens anders besloten in andere gelijkaardige dossiers uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De kern van hun privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is in casu aanwezig in België.

De terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissingen vormen een standaardmotivering.

Er was in casu geen duidelijke analyse van de situatie van verzoekster.

Verzoekster kan ook niet terugkeren omdat zij de oorlog tussen Rusland en Oekraïne niet aanvaardt. Haar terugkeer naar het land van herkomst kan leiden tot een willekeurige arrestatie of andere problemen.

Deze motieven werden niet aanhangig gemaakt tijdens haar laatste asielaanvraag.

De bestreden beslissingen zijn oppervlakkig en bevatten geen grondige analyse van de situatie van verzoekster.

De verwerende partij zie niet de duidelijke humanitaire elementen in het dossier van verzoekster.

Het gaat in eerste instantie over politieke problemen, in tweede instantie over medische problemen en in derde instantie over familiale problemen.

Verzoekster is een familielid van een Belg en kan niet terugkeren omdat zij in deze hypothese alleen dient te overleven in het land van herkomst.

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende

karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht waarom de door de verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort, noch van een geldig visum”*.

De verzoekster betoogt dat de bestreden beslissingen standaardmotiveringen gebruiken zonder grondige analyse van haar situatie. In tegenstelling tot wat de verzoekster meent, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk concreet ingegaan op de concrete elementen die zij in haar machtigingsaanvraag van 19 januari 2021 heeft aangehaald. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing volstaat om dit vast te stellen. Minstens laat de verzoekster na concreet te duiden over welke elementen, die zij heeft aangehaald in haar machtigingsaanvraag van 19 januari 2021, ten niet zou zijn gemotiveerd in het licht van de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vervatte ontvankelijkheidsvereiste dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond (zie ook *infra*).

Ook de motieven uit de tweede bestreden beslissing betreffen duidelijk de specifieke situatie van de verzoekster waardoor niet blijkt dat de tweede bestreden beslissing werd opgesteld met standaardmotieven.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing uitmaakt, en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2.2.3. De verzoekster betoogt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van politieke, medische en familiale problemen.

De verzoekster voert aan dat zij ziek is en haar medische toestand ernstig is, dat zij in haar land van herkomst geen familieleden meer heeft die haar kunnen helpen, dat haar dochter R. in België voor haar kan zorgen en dat zij niet kan terugkeren wegens haar gezondheidstoestand. De verzoekster betoogt dat zij aan verschillende aandoeningen lijdt en fysieke zorg nodig heeft.

Door middel van deze argumentatie beperkt de verzoekster zich tot een loutere herhaling van de elementen uit haar machtigingsaanvraag van 19 januari 2021, zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing in dit verband:

“Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest en een medische verslag voor, opgesteld op 26.11.2012 en 27.11.2020. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel zijn. Ook is uit dit medisch attest en het medisch verslag niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.”

En:

“Ook beweert betrokkene dat zij in haar land van herkomst onmogelijk de zorgen kan ontvangen die zij nodig heeft. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene in haar land van herkomst onmogelijk de zorgen/ kan ontvangen die zij nodig heeft, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat zij omwille van haar medische problemen de hulp nodig heeft van haar dochter. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene mantelzorg zou nodig hebben.”

Door louter de elementen, aangehaald in haar machtigingsaanvraag van 19 januari 2021, te herhalen, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zijn. De verzoekster verliest bovendien mogelijks uit het oog dat de Raad te dezen niet optreedt als feitenrechter, en dat hij dus geen bevoegdheid heeft om zijn beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen in de plaats te stellen van deze van de bevoegde overheid.

2.2.4. De verzoekster betoogt dat zij een familielid is van een Belg en daarom beschermd dient te worden, dat de kern van haar belangen zich uitsluitend in België bevindt, en dat de bewijzen van integratie en referentiebrieven aanwezig zijn in de aanvraag. De verzoekster meent dat zij op individuele basis voor regularisatie in aanmerking komt als familielid van een Belg in een prangende humanitaire situatie op basis van een vernietigde (maar in de praktijk geval per geval geldende) instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 juli 2009.

Zoals de verzoekster zelf aangeeft, werd de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) evenwel door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden

geacht nooit te hebben bestaan, kon de verweerder er uiteraard geen toepassing van maken. Het standpunt van de verzoekster dat zij aan de voorwaarden van deze instructie voldoet, laat de Raad niet toe te oordelen dat *in casu* enige onwettigheid zou zijn begaan.

Bovendien spreekt de eerste bestreden beslissing zich enkel uit over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid van de machtigingsaanvraag. De verzoekster toont niet aan dat de verweerder op onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het besluit is gekomen dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die toelaten de aanvraag vanuit België in te dienen. De niet-ontvankelijkheid van de aanvraag blijft zodoende overeind. Bijgevolg kan de verzoekster niet van de verweerder verwachten dat hij ten gronde zou onderzoeken of er elementen zijn die ertoe nopen dat de verzoekster tot een verblijf in het Rijk wordt gemachtigd.

2.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekster verwijst naar haar familieleden met haar meerderjarige dochter, de partner van haar dochter, en haar kleinkinderen.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet ondubbelzinnig blijkt dat de verweerder het bestaan van een familieleden in hoofde van de verzoekster betwist. De verzoekster werd echter nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating, zoals *in casu*, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Daarnaast volgt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De Raad benadrukt tevens dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Vervolgens haalt betrokkene aan dat zij in haar land van herkomst geen netwerk heeft waar zij terecht zou kunnen voor steun en hulp, dat zij in armoede zou terechtkomen daar zij maar een klein pensioen zou hebben en daar zij niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 51 jaar in Rusland en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg

geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde zij bij het interview in het kader van haar Verzoek voor Internationale Bescherming dat haar zus nog in Rusland verblijft. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit familielid niet langer in Rusland zouden verblijven, noch dat zij niet bij dit familielid (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor haar zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkene haalt ook aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relatie met haar meerderjarige dochter en kleinkinderen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat betrokkene sociale contacten kon opbouwen; betrokkene toont niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM."

De verzoekster poneert thans opnieuw, zonder enig ondersteunend begin van bewijs, dat zij geen familieleden meer heeft in haar land van herkomst die haar kunnen helpen. Zij weerlegt echter niet de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij blijkens haar verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming een zus heeft die in Rusland verblijft. Evenmin gaat de verzoekster in op de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat zij niet bij deze zus kan verblijven en dat deze niet voor haar zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Hoger werd bovendien ook reeds vastgesteld dat de verzoekster niet betwist dat zij *"geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene mantelzorg zou nodig hebben."* De loutere beweringen van de verzoekster kunnen derhalve niet worden aangenomen.

De Raad wijst er daarnaast op dat de eerste bestreden beslissing enkel inhoudt dat de aanvraag niet-ontvankelijk is omdat de verzoekster niet heeft aangetoond dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij kan verblijven, om aldaar via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag in te dienen. Een inhoudelijk onderzoek van de verblijfsaanspraken van de verzoekster dient derhalve pas plaats te vinden wanneer de verzoekster vanuit het buitenland om een inreis- en/of verblijfsrecht verzoekt, zoals voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het EHRM stelde bovendien ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat een terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.6. De verzoekster betoogt dat in andere, gelijkaardige dossiers anders werd besloten. De verzoekster laat evenwel na om dit argument te onderbouwen met enig concreet gegeven. Blote beweringen volstaan uiteraard niet om de wettigheid van de bestreden beslissingen onderuit te halen.

2.2.7. Waar de verzoekster betoogt dat zij niet kan terugkeren naar Rusland omdat zij de oorlog tussen Rusland en Oekraïne niet aanvaardt zodat haar terugkeer kan leiden tot een willekeurige arrestatie of andere problemen, merkt de Raad op dat de verzoeker dit element niet in haar aanvraag naar voor heeft gebracht.

Het komt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling zelf toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Op 19 januari 2021, datum waarop de verzoekster haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, was er nog geen sprake van het militaire conflict waarop de verzoekster lijkt te doelen. Het stond de verzoekster evenwel vrij om haar machtigingsaanvraag van 19 januari 2021 te actualiseren en (een) aanvulling(en) op haar aanvraag aan de diensten van de verweerder over te maken waarin zij zich kon beroepen op de moeilijkheden die zij zou ondervinden naar aanleiding van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne. De verzoekster heeft evenwel nagelaten om haar aanvraag te actualiseren. Het kwam de verzoekster zelf toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om haar aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtte in het licht van de wettelijke vereiste dat de aanvraag enkel in buitengewone omstandigheden in België kan worden ingediend. Het kan de verweerder niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd of geen onderzoek te hebben gevoerd omtrent elementen die niet door de verzoekster naar voor werden gebracht. Het is niet aan de Raad om zich in de plaats van de bevoegde overheid te stellen, door zelf te oordelen of de niet eerder aan de verweerder voorgelegde omstandigheden al dan niet een buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard en dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekster in wezen de elementen uit de aanvraag herhaalt, en deze aanvult met een aantal elementen die niet in de aanvraag waren opgenomen. Dit is, zoals hierboven uiteengezet, niet van aard om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Evenmin toont de verzoekster aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen of dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen. De verzoekster heeft ook geen specifieke elementen geduid waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoekster met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekster betoogt dat *“(h)et ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekers een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontvingen om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst ondanks verzoekster van mening is dat ze in haar land van herkomst geen kans krijgt om normal gezinsleven op te starten in de zin van onder meer artikel 8 van het EVRM”*, merkt de Raad op dat deze uiteenzetting betrekking heeft op de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, en niet op de wettigheid ervan.

De uiteenzetting van de verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Met haar betoog maakt de verzoekster evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dus evenmin aangetoond.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE